

Laimis Laimis, Nereikosius

Pietumos Evangelikų

Šeilių

Užsira taina 15 Centų

Įkeina tas sąvokite

Metams užsisakyti
2 litai

Nr. 36/37 (175/176)

1938 m. rugpjūčio mėn. 4 d.

4 metai

Tautos šventei.

Jono 15, 13. Niekas neturi didesnės meilės už tą, kuris savo gyvybę paguldė už savo prietelius.

8 rugpjūčio mūsų tauta švencia savo Tautos Šventę. 20 metų Aušrinčiasius vedė mūsų tautą laisvės ir palaimos keliais. Per tuos metus įvairiomis dovanomis ir gerbėmis šis apdovanojo mūsų žemę, mūsų kraštą ir jos gyventojus. Kaip už viską, taip ir už šią žemišką tėvį, mes turime dėkoti tik vienam Aušrinčiasiam. Mes atsimename, kaip jauni mūsų broliai, pilni džiaugsmo, pilni šveikatos atidavė savo gyvybę už tėvų žemę ir krašto laisvę, kad tik mūsų tėvyne, būtų palaiminta. Kapas po kapo vis naujai išaugo. Komos draugai užbėrė žemėmis pakirstas jaunas gyvybes, menkai papuošė kapą ir neklausė, kodėl taip, nes ir likusieji ejo tuo paciu likimo keliu. Neklausė, kodėl dingsta nauji jaunų žmonių kapai, kodėl pušta jų kaulai papuoštuose arba apleistuose kapuose. Vieni žirdis pildė pasitikėjimas Dievu: „Nesibijokite, nes aš esu pirmutinis ir paskutinis...“ Sunku mums suprasti, kiek tuose mažuose kapuose apsta yra daug ir labai daug. Mums sunku tai suprasti, tik mūsų Viešpats, kuris pats nešė sunkų kryžių ir mirė už žmonijos laisvę, kad jie būtų laisvi nuo nuodėmės, žino žmogaus kelio ir jo likimą. Bet Tautos Šventėje tie didvyriai, kurie mirė įvairiuose mūsų žemės kraštuose, mums yra taip artimi ir taip brangūs. Tie, kurie su jais nešė bendrą likimą ir žiandien dar gyvena, jaučia, lyg būtų su jais drauge. Suk ne kartą prieš sunkią dieną jie sudėję rankas maldai meldė: Dieve, apsaugok, Dieve palaimink. Vieni jie mums liudija, kad ir jie gyveno, nešė laisvės vėliavą, bet baigė savo bėgimą. Ir mes visi jau einame tuo paciu keliu. Mes rūpinamės, mes dirbame, kad turėti jau geresnį gyvenimą, kad mūsų tėvynei laimingai sektyti ir, kad būtume rasti geri ir ištikimi prie Aušrinčiausiojo Josto.

Tie žmonės, kurie turėjo didžiausią meilę, didieji mūsų tautos vyrai, veda mūsų tautą, su ja kartu ir mūsų žmonių ši žemišką gyvenimą vis į geresnį gerbūvį. Šie didieji žmonės gimsta pacioje tautoje, kurie sąvnyje turi Dievo duotos jėgos ir išminties turtą. Jų žirdyje dega didi tėvų žemei meilė, ir ši meilė, lyg negeštama žvaigždė, veda juos vis pirmyn. Ir tai sąjiningas pareigos atlikimas yra tautos sūnų ir dukrų tikslas, tada tauta turi daug didžiųjų žmonių ir ji lieka nenugalima. Kiekvienas iš jų klausia: Tėvyne, ką aš tau dar galiu duoti? Dievas pagal savo išmintį davė kiekvienai tautai savo kalbą, savo charakterį, savo pergyvenimus. Jo tėviška ranta kiekvienai tautai pašyrė ir gimtą žemę. Nežiūrint, koki toji žemė būtų, ar uolos ar smiltys, kiekvienas žmogus

pagal prigimtį savo gimtą žemę myli. Todėl jau nuo senų laikų yra žinomas posakis: „Gražu ir garbinga, saldu ir diemiška mirti už savo tėvyne“. Pats Sutwertojas kurdamas žmogų įdėjo į jo žirdį ir meilę savo gimtinei.

Šiandien, kuomet ramumas, visokios gerybės mus supa, sunku mums suprasti anuos sunkiuosius laikus, kuriuose mūsų sūnų ar brolių meilė savo kraštui taip gražiai įspindėjo, kaip šaltosios žvaigždės tamsoje naktį. Todėl mes jaučiame gilybę dėjingumą visiems, kurie parodė didžiausią savo meilę atiduodami gyvybę, visiems, kurie nuo senų laikų, ar tai mokslininkams, ar tai rašytojams, ar tai giesmininkams, ar kunigams, ar šventiesiems, ar kitiems, nenuilstamai dirbo ir dirba dėl savo krašto ir tautos. Jie kurios pats Dievas mus priima. Komu didvyriai, atiduodami gyvybę, parodė to verta mūsų žemė. Darbo didvyriai augina tautą ir jos vertybes. Vaisingi mes esame ir galime didžiulis: kad šių žmonių šaltis pas mus vis auga, kad randasi vis nauji žmonės, kurie visas savo jėgas atiduoda savo kraštui ir savo tautos broliams.

Ir bažnyčia taip pat atliko ir atlieka didžiulius darbus, nes ji kiekvieną žmogų mokinė mylėti gerąjį Dievą ir savo žemę, iš kurios savo prašaitu užsidirbame duonele. Ji padeda tautai išauginti gerus sūnus, kurie moka atiduodami didžiausią turtą — gyvybę, mylėti savo kraštą. Tikrai dori žmonės gali būti vertingi. Dideli ir stiprūs charakteriai auga ten, kur galingojo Dievo rasi drėkina, kur Kristaus mokslas žirdis palielia, kur broliai meilėje gyvena. Bažnyčia yra lyg tautos dirva, kuriai patikėtos šventos pareigos — auginti gerus ir sąjiningus žmones. Kad ji tą pasiektų, ji pati turi būti liepsnėjanti, ji turi nešti tą ugnį, paliesti žirdis, kad iš tikro išaugtų ateities darbuotojai, kurie rūpintūs žmonija. Todėl ir bažnyčia, kaip viską mokina mylėti, taip turi kurti mokinti mylėti ir savo gimtinę ir kiekvieną mokinti atiduoti už jos laisvę, gerbūvį ir ramumą net gyvybę.

Tai liepsnoja šalti ir didi meilė mūsų žirdyje savo žemei. Būtime dvasioje stipri ir mūsų tėvyne, už kurią mes taip dažnai meldžiamės, bus palaiminta. Tie, kurie atidavė savo gyvybę, t. y. kurie mirė už mus, už mūsų laisvę, jie parodė gražiausią meilę, kokią žmonės turi turėti. Šie gyvieji mūsų pavnyzdžiai. Todėl visi garbingai ir drąsiai keliaukime šio gyvenimo kelią, bet vis aukščiau, kol pasiekime amžinąją mielesio šviesos tarystę. Amen.

Didžiausias turtas — laiminga širdis.

Vieną kartą pas pernai mirusį evangeliką, garsumą milijonierių Rokefellerį atėjo vienas neturtingas žmogus ir stengėsi milijonieriui įrodyti patogumus ir naudą, kuriuos teikia turtai. Nebeiškęs ilgesnių svečio išrodinėjimų apie aukščiau minėtus dalykus, Rokefelleris sušuko: „Nebūkite neprotingas! Jeigu aš ir toliau noriu būti turtingu, tai aš turiu gyventi kaip vargšas. Net paprastas uosto darbininkas gali laisviau ir gražiau gyventi, kaip aš. Jei darbininkas padaro kokią nors klaidą, galimas dalykas, kad jis vakare neturi ko valgyti. O jei aš klaidą padarau, tuojau nustoju keletą milijonų ir tuomet į nelaimę patenką tūkstančiai žmonių. Jūs esate tikrai neprotingas, jei manote, kad žmogaus gyvenimo laimė ateina su turtu padidėjimu.“

Kitą kartą vieną dieną slapta į Rokefellerio sodybą atvyko vienas dovanų prašytojas. Jis rado milijonierių sėdint sodelyje ant suolo, valgant obuolį ir skaitant laikraštį. Nepažįstamasis skundėsi Rokefelleriui: „Aš jau keletą dienų nesu gavęs valgyti nė mažiausio trupučio mėsos.“ Į tai jam atsakė Rokefelleris: „O aš mėsos nesu matęs jau daug mėnesių. Tačiau darykite tai, ką aš darau — valgykite obuolį.“ Tuo tarpu žilasis turtuolis davė vargšui gražų obuolį. Tai nebuvo Rokefellerio šykštumas, nes artimieji jo gerai žinojo, kad jis labdarybės ir artimo meilės dalykams kartais vienu sykiu yra davęs net po keletą milijonų dolerių. Bet dovanų prašytojams, t. y. tiems žmonėms, kurie jo nuomone be darbo pinigų nori gauti, jis nedavė nė vieno cento. Iš to darosi aišku, kad tik darbu galima viskas pasiekti ir uždirbti, žinoma, padedant ir laiminant Visagaliui Dievui.

Pinigai žmogui neteikia jokios laimės, nes jie neturi jokio ryšio su laime ar nelaimė. Labai dažnai būna atsitikimų, kad dideli pinigai žmogui atneša daug nelaimių, o rūpesčių — tai visada. Tą turėjo patirti ir kitas Amerikos turtuolis Haroldas Schmitas. Būdamas paprastu uosto darbininku, jis keliavo į Ameriką. Čia jam darbas ir biznis sekėsi neblogai ir jis po kiek laiko susikrovė 10 milijonų dolerių. Tačiau per visą savo gyvenimą jis neturėjo jokio džiaugsmo. Tik vien rūpesčiai kankino jį. Kada paseno, neturėjo vaikų ir artimųjų genčių, vėl rūpinosi, kas naudosis jo turtais? Nežinojo kam juos palikti. Į aną pasaulį jis jau negali jų pasiimti, o kokią naudą jis turės jei pinigai bus valdžios nusavinti? Taip visą gyvenimą jo siela buvo varginga ir neturtinga, nors jis dolerių turėjo nemažai. Bet turtai neteikia ramybės. Nors kūniškai jis buvo turtingas, tačiau dvasioje jautė elgetos dalį.

(Bus daugiau.)

Ką jaunimas ypatingai pamiršta.

Daug kas šiandieną iš evangeliškojo jaunimo priklauso vienai, ar tai kitai pasaulinei organizacijai. Būdami bet kurios organizacijos nariais, jie gerai žino, kad reikalinga laikytis tam tikrų nuostatų ir taisyklių, kitaip už nepildymą duoto pasižadėjimo gali būti bausti. Todėl kiekvienas narys gerbia savo organizaciją ir visur stengiasi apginti ir kelti jos vardą. Ir tas visiems aišku, taip ir turi būti.

Kas iš mūsų evangeliškojo jaunimo nepriklauso krikščionių draugystei? Visi be išimties. Kiekvienas davėme savo pasižadėjimą prieš Viešpatį ir daug

liūdininkų įžegnojimo dienoje, t. y. dienoje įstojimo į krikščionių bažnyčios draugystę. Bet ką darome, kad būti vertingais tos draugystės nariais? Ne tik darba, bet ir savo pasižadėjimus pamirštame. Tuo žeminame savo duotą žodį, savo vardą. Šioje srityje esame medis be vaisių.

Pagal mūsų pažadėjimą turėtume būti visi, kaip vienas, savo bažnyčios gyvi nariai, visi kaip vienas savo krikščioniškų organizacijų nariai. Ir Kristaus malda yra: kad visi jie būtų vienu, kaip tu Tėve manyje ir aš Tavyje ir neapykantoje nežūtų kiti kitu bet džiaugtųsi. Ši gražų troškimą, mes visi nešiojame, bet tik neišpildome. Būkime visur vieningi, tai bus ne tik Dievui garbė, bet ir patiems nauda.

T. B.

Rašykime parapijų ir Liet. Ev. S-gos skyrių metraščius!

(Pabaiga.)

Metai kuriais pradėjo reikštis noras turėti skyrių. Pirmi tuo reikalu iniciatoriai — steigėjai, jų pasitarimai ir galutinis nutarimas toje apylinkėje steigti skyrių. Steigiamasis susirinkimas, diskusijos, pirmas tuo reikalu pranešimas, pirmieji nariai ir nutarimai. Skyriaus veikla ir darbai. Tai pats didžiausias metraščio skyrius, kuris beveik ir sudaro visą metraščių. Čia paeiliui aprašomi visi susirinkimai, nutarimai, jų vykdymas, įvairių sekcijų steigimas ir veikimas, skaitytų susirinkimuose paskaitų ciklas, įvairios šventės, minėjimai, ekskursijos, jeigu skyrius mažai veikė tai nereikia ir to praleisti nepamainėjus kokios buvo to viso priežastys ir t. t.

Rašydami metraščius, mes turėsime gražų, kultūrinį indėlį, tiek paskirų skyrių, tiek visos S-gos veikimui pažymėti. Pažvelgę atgal į praėjusių metų kronikos lapus, aiškiai matysime ko mums trūko praėjusiais metais ir ko ateityje turime vegti. Iš to galėsime susidaryti aiškesnį darbų planą ir visi dar sparčiau, vieningiau žengsime į šviesesnę ir geresnę mūsų evangelikų ateitį.

And. P-nas.

Atnaujinanti jėga.

Kartą Londone gyveno vienas pirklys, kuris netikėjo Biblijos dievišku įkvėpimu. Jis nebėjo į bažnyčią klausyti Dievo Žodžio, taipgi ir namuose nevartojo jo. Bet vieną sykį tikinti jo dukterėčia prikalbėjo nueiti drauge su ja į bažnyčią, paklausti naujo kunigo pamokslą. Bet jos nusiminimui, kunigas tą sykį aiškino pamokslą iš I kn. Mozės 5 persk., kur buvo kalbama tik apie vardus ir mūsų pirmųjų protėvių gyvenimą. Grįžtant jiems po pamokslą į namus, dėdė visą laiką tylėjo; jis atrodė rimtesnis, negu paprastai ir nenuostabu, nes kiekviename savo žingsnyje jis girdėjo kunigo pasakytus žodžius: „Ir Jis mirė.“

Vakarui atėjus, pirklys neramus sėdėjo kambaryje, ir su kiekvienu bokšto laikrodžio mušimu, jam ausyse skambėjo tie patys žodžiai: „Ir Jis mirė“. Kai ant rytojaus jis dirbo prie savo rašomojo stalo, tie patys žodžiai „Ir Jis mirė“, taip galingai skambėjo jo ausyse ir sieloje, kad nebegalėdamas savo minčių sukaupti, darė klaidas ir paprasčiausioje saskaitoje. „Nieko nebelieka, — sušuko jis, — kaip tik man pačiam kartą perskaityti tą perskyrimą, kur žodžiai: „Ir Jis mirė“, pasikartojo aštuonius kartus“. Šitie žodžiai buvo pažadinantieji prie gyvenimo žodžiai. Jie atnaujiną gyvenimą netikinčiojo pirklio.

Mintys artėjant pirmajai Giesmių šventei Tauragėje.

Treciasis lietuvių evangelikų suvažiavimas jau nebetoli. Diena po dienos — ir nė jušt nepajusime, kaip ateis rugsėjo 18 d. O su ja ir pirmoji lietuvių evangelikų giesmių šventė.

Įš praeities matome, kad giesmė evangelikų tarpe visą laiką buvo žadintojas tos gyvybės, kuri didele dalimi prisidėjo prie išlaikymo evangelikų, kuri artino mūsų tėvus, mūsų protėvius prie Visagalinčiojo Dievo, kuri taipgi turi būti ir mums brangus ir nepamainomas turas. Vienos mūsų giesmės atsirado drauge su reformacija, kitos gi vėliau, bet jos visos buvo tokių ypatingų atsitikimų pagimdytos: ar tai wargų ir persekiojimų laikų, ar džiaugsmo, pasijėimo ir laimėjimo šaulutei sukwitus. Šių kompozitorių nežinome, nes jos kurtos pacijos liaudies iš savo pergyvenimų, todėl jos tokios gražios, nuostabios ir brangios.

Beweif kiekwiena parapija ar tikybinių organizacijos štyrius turi savo chorą. Suprasdami giesmių reikšmę ir swarbą mūsų, evangelikų gyvenime, kuo stubiausiai ruošimės šiai šventei. Nėra abejonės, kad dauguma mūsų chorų jau prieš mėnesį ar anksčiau pradėjo šventei rengtis. Kaip girdėti, wienas kitas choras per daug naiwiai galwojo, kad esąs mažas, gėda jam būsią pasirodyti prieš kitus centro ar didesnių miestų parapijų ar organizacijų choras. Tai bereikalingas nepateisinamas abejojimas. Evangelikams tas nepriderėtų. Įš gyvenimo žinome, kad neswarbu kiekybė, bet kokybė. Swarbu walia, pasiryžimas ir noras. Kad giedojimas pasijektų, neužtenka wien tik daugelio balsų, gero ir išlawinto dirigente, bet swarbu dwasinis giedotojų patilimas ir ryžtingumas. Kartais ir mažesnis choras, atstojęs prie didesnio, savo giedojimu stebūklus padaro. Bet ir tas ne tiek swarbu. Swarbu, kad mes dalywaudami šioje šventėje pasirodytume, kad esame dar gywi, kad mylime savo tėwų ir protėvių brangintas, per tikėjimo audras išlawotas ir mums paliktas giesmes. Šwventėje dalywawimas provincijų chorų kaip tik parodys, kad tur tik yra evangelikai, ten jie gywi; ten yra darbas ir weikimas savo tikėjimo, savo bažnyčios gero wei ir Visagalinčiojo Dievo garbei. Žinodami, tokios sunkios aplinkybės ir darbo sąlygos yra provincijų chorams, aišku, wisuomenė į wisa tai atsizwelgs ir tinkamai juos įwertins. Čia wienų parapijų evangelikai pasirodys ir fitiems, kitų parapijų savo tikėjimo broliams. Būtų labai gražu ir džiugu, kad pirmoji, drauge ir istorinė mūsų giesmių šventė, kuo daugiausiai surinktų chorų ir giedotojų.

Šioje šventėje mūsų giesmininkai turės progos parodyti, kiek stipri yra evangelikų giesmė, kiek ji gawina žmogų ir kiek gražiais, sutartinais balsais pajėgia pakelti kaip giedotojo, taip ir klausytojo širdį prie Visagalinčiojo Dievo. Ir reikia turėti wilties, kad šioje šventėje ne wienas iš klausytojų ir giedotojų pasijus tikrai arčiau prie stebūlingojo savo Sutwėrejo.

Todėl matydami, kad jau mūsų ruošiamoji giesmių šventė nebetoli, pasiryškime kuo stubiau jai rengtis ir kuo gausiau ir skaitlingiau joje dalywauti. Tik wieno dalyko neužmirškime: šalia techniškų pasiruošimo, ruošimės nemažiau ir dwasiniai. Neatidėkime rytojui to, ką galime padaryti šiandien ir nepalikime atlikti wien fitiems tai, prie ko galime ir turime pareigą prisidėti patys. Atwylkime į giesmių šventę taip pasiruošę ir nusiteikę, kad mūsų šventės dalywų krūtinės jautų mūsų tikybinių gyvenimo turiningumą ir pilnumą, kad ši šventė pajėgtų uždegti tokią ugnį, kuri pasibaigus šventei ir suwažiawimui, dar ilgai liepsnotų kiekwieno evangeliko širdyje ir keltų bei žadintų pasiilgimą wėl tokios pat šventės. Šioje giesmių šventėje giesme pilnai parodytime

wisiems, kad „Twirtoji priebėgos pilis yra mums Wiešpats Diewas.“

M. 3.

E. Müller.

Trys lapinės.

(Pabaiga.)

Čia įwylsta išpūdinga šventė, kurią wienas rašytojas taip aprašo: Prieš šaulėtekį, rytmečiui auštant, traukia žmonės, galingų trūbų balsų lydimi, į Diewui pažwęstą dirwą... Pamažu eisena prieina prie paslutiniame mete mirusių kapų. Šių wardai dar kartą primenami susirinkusiai miniai. Tada auštant rytmečiui žmonės gieda: „Jėzus mano mielas“. Aplinkui užwiešpatauja tyła. Wyrų ir sawo galwas nudengia, o moterų jas pasižeminancijai nulentia. Tyliai ištariamais palaiminimas tiems, kurie Wiešpatyje mirę. Įš giliai sujau dintų širdžių atskamba toluomoje nuaidintis: Amen. Ir štai mūsų atšs sužiūri auštyn, sulinkusių liepų wiršūnės nusidabo skaiscijai žibancija šwiesa — pirmais šaulutės spinduliais prasidedancijos dienos. Dar keletą sekundžių ir šaulutė, lyg tokia pergalėtoja, aplieja visą aplinkumą skaiscijai žerincija šwiesa. Tai ir prisikėlusiam Wiešpatyui skamba garšūs trūbų balsai. Ir linkimai iš keletą žimty, džiaugsmo pilnų krūtinų, tyła dangun tikincijų pergalės giesmė:

Alėliūja! Jėzus gyws,
Mirtis, welnias pergalėtas.
Žemė sudreba wisa,
Kai atswėrė Jo lapas.
Nebežwelk į Golgatą,
Jėzus gyws! Alėliūja!

Wišį pripildyti Welkų džiaugsmo ir laiswi nuo sielos kančių ir liūdėsio, grįžta susirinkusieji šwėsti Welkų šwencijų. — — —

Šios wišai kitokios lapinės. Čia nebėra tikrai lapinės mirties, bet lapinės pergalėjimo, gyvenimo ir džiaugsmo... Tas wišai kitaip paweikia žmogaus gyvenimą ir palengwina jo mirtį. Pranyksta žodis: „Nėra amžinybės ir nėra prisikėlimo“, ir jo wietoje linkima širdimi tariame: „Tikiu į prisikėlimą, nes tikiu į Prisikėlųjį.“

Wertė M. T.

Pasiteiktime!

Kartą iš bažnyčios išejo žmogus, kuris sawo draugo buvo užkalbintas sekancijais žodžiais:

— Labai džiaugiuosi, kad Tamsta gawai girdėti mūsų naująjį kunigą. Jo pamokslai tikrai yra labai gražūs.

— Taip tai taip, — atsakė antrasis, — bet aš labai gailiuosi jį girdėjęs.

— Kodėl?

— Jis pateitė wišus mano manymus apie sawe ir tuo padarė mane labai nelaimingu. Kaip anksčiau, taip ir įeinant į bažnyčią aš dar maniau, kad aš esu geriausias žmogus wišoje apylinkėje, bet dabar turiu wišai kitaip manyti. Tacčiau aš drauge džiaugiuosi dėl jo pamokslų, nes jaučiu, kad jau turiu Kristų sawo širdyje.

Ir mes mažai štiriamės nuo minėtojo žmogaus. Gal tik tiek, kad jis nuėjo į bažnyčią ir pamatė sawo nuodėmę, ir patsai sawe, o mes gi liekamės geriausios nuomonės apie sawe, nors einame daug sykių į bažnyčią. Nesistengiamo pamatyti sawo blogumų, nors Jėzus Kristus kiekwieną kartą kalba mums: Pameškite sawo nuodėmes, kreipkitės prie manęs, aš jus apwalysiu! Sawo krauju numazgosiū jūų suteptą ir pasididžiojanciją širdį! Kol malonės laikas, ir išganymo diena, šubėkime ir mes pažinti Kristų ir sawe!

Alaipėda. Alaipėdos Muzikos Mokykla dar priima į ewang. wargonų klasę mokinius. Norintieji mokintis prašome paduoti Direktoriaus wardu prašymus. Gabesnieji gaus stipendijas.

Wotietija.

— Laikraščio „Schwäbische Merkur“ pranešimu, katalikų kunigas Pranas Grieše iš Paderborno Vatikano inkvizicijos kongregacijos tapo ekskomunikuotas. Kun. Grieše jau prieš kurį laiką išstėdė kunigo rūbą, išvyko į Buenos Aires Argentinoje ir ten vedė. Be to, jis platinė ten tarp katalikų antikatalikistų raštus ir rašė Wotietijos laikraščiuose straipsnius prieš katalikybę ir prieš Romos bažnyčios vyriausybę. Išleido jis wotietčių kalbą raštus: „Los von Rom und Christo“ ir „Der grobe Irrtum des Christentums“. Inkvizicijos kongregacija pasmerkė Griešę kaip „niešingiausią paklydėlį“.

— Vyriausybės įstatymu, uždaryta Wotietijoje „Ewangelijos platinimo Ispanijoje Draugija“, kaip kenksminga wotietčių tautai ir valstybei. Tos draugijos gyvavimas šiuo metu ar iš naujo steigimas yra uždraustas.

— Halleje įvyko „Gustavo-Adolfo-Draugijos“ 83 susi-
waziawimas šių metų rugpiučio mėn. 20–24 dienomis.

— „Martyno Luterio Sąjungos“ šių metų visuotinis susi-
waziawimas vykęs šiomis dienomis, nuo rugsėjo mėn. 1 iki 4 dienos, Reutlingen mieste, Württembergo provincijoje.

Belgija.

— Belgijos ewangelikai šventė šiais metais 400 metų sukaktį nuo gimimo Pilipo von Marnix. Wišose ewangelikose bažnyčiose buvo laikomos jubiliejinės pamaldos. Pilipas Marnix gimė 1538 metais. Studijavo kurį laiką Ženewoje ir tapo tvirtai įsitikinusiu ewangeliku, Kalwino itakoje. Grįžęs į Belgiją jis tapo ilgamečiu Antverpeno miesto burmistru. Jis buvo karštas ewangelikas ir savo rūpesniu įsteigė Antwerpene ewangelikų aukštesniąją mokyklą, wadinamą „Kolegium“. Ta mokykla davė nemažai ewangelikų weikėjų Belgijai. Ta mokykla wėliau tapo panaikinta, išgalėjus jezuitams Belgijoje. Ewangelikai daugumoje buvo ištremti iš krašto, bet ewangelikumas Belgijoje wis wien nebuvo wisai išnaikintas. Po didžiojo karo Belgijos ewangelikai laisviau atsitvėpė ir 1926 metais bendromis jėgomis wėl įsteigė Antwerpene ewangelikų mokyklą, kurią pawadino Pilipo Marnixo wardu. Belgijos ewangelikai savo weikime bendrauja su Prancūzijos ewangelikais ir yra jų remiami. Marnixo jubiliejus buvo šruoštas tikslu: paslatinti Belgijos ewangelikus į weiklumą bendrame ewangelikame darbe.

Albanija.

— Albanijos karalius Zogu šių metų balandžio mėn. 27 d. susituokė mohametoniškai su katalike grafaite Apponia iš Wengrijos. Karalius Zogu yra mohametonas. Wėsdamas katalikę žmoną jis nenorėjo nūstoti savo šalje populiarumo, todėl nesituokė katalikų bažnyčioje. Romos katalikų bažnyčia nedavė grafaitei leidimo tuoktis su karaliumi mohametonu, jei karalius nepasirašys pažado, kad jo waisai bus auklėjami katalikų tikyboje. Tokio pažado karalius Zogu nedavė. Paskoje to, Romos katalikų bažnyčia grafaitei Apponia sutuoktuwes su karaliumi Zogu laiko neteisėtomis — tai jaunai Albanijos karalienei grečia išstyrimas iš Romos katalikų bažnyčios. Iš šito įvykio matosi, kad mohametonai nemažiau kaip katalikai griežti savo tikybiniuose dalykuose ir turi tam tikro nusistatymo nepažadėti savo būsiaczių kūdikių kitai tikybai, kaip daro daugelis ewangelikų, kurie lengwa žirdimi ir lengwa ranka pasirašo pažadus, atiduodanczius būsimus savo kūdikius, kaip bewerczius daiktus, swetimos tikybos globon, wisai nesisitaitydami su tuo, ar tie kūdikiai bus savo tėwams dėkingi už tokių jų atidowanojimą, ar ne.

Elzas-Lotaringija.

— Didelė stoka ewangelikų kunigų Elzase kaip ew. Liuterionių taip ir ew. Reformatų bažnyčiose. Daugelis mažesnių parapijų yra aptarnaujamos kaimyninių didesnių parapijų kunigų. Iš esamų kunigų didesnioji pusė yra jau seni žmonės, wirtę 50 metų amžiaus, kurie už metų, kitų turės pasitraukti iš darbo. Nenumatoma, kas užims jų darbo wietą, nes nėra kunigų prieauglio. Elzas-Lotaringijoje wišo yra 223 ewangelikų parapijos, o kunigų nėra nė 200. Parapijos labai newienodo didumo. Yra parapijų, turinczių net 5000 iki 7000 žmonių ir parapijų teturinczių po 200 žmonių, išskirstytų dar tarpe kitaip tikinczių. Tos mažosios parapijos pirmiausia ir lieka be kunigo, o tai dėl dwiejų priežasčių: wiena, jos negali kunigo aprūpinti kaip reikiant ir antra, mažose parapijose ir išskaidytose po placzią apylinke sunksnis parapijos aptarnawimas. Prieš karą ten daug mokytojų tapdavo kunigais, pastudijawę Strasburgo uniwersiteto teologijos fakultete. Dabar atbulai, daugelis teologijos studentų ir kandidatų eina mokytojauti. Priežastis yra ta, kad mokytojai yra waltstybės tarnautojai su užtikrinta padėtimi senatwėje, o kunigai tėra tikrai parapijų tarnautojai, paduoti parapijų malonei ir nemalonei.

Karklinintai. Pereitą sekmadienį, šio mėn. 28 d., įvyko Karklinintų „J. S.“ štyriaus metinė šventė. Kadangi buvo gan gražus oras, tai į šventę atsilankė ir daug apylinės žmonių. Iš Klaipėdos buvo atwylę choras ir trūbininkai. Šwventė buvo pradėta giesme „Wießpatij laupstint Kaarliu“ ir Karklinintų štyriaus pirmininko p. Rojelio pasweikiniu. Po pirminko pasakytų sweikimo žodžių, Karklinintų štyriaus choras, diriguojamas p. Pareigio sugiedojo dwi giesmes: „Kas tikrą kelią rodo man“ ir „Linksmi šiandien brangiausios sesers broliai.“ Pamoškla sakė brolis Jurgaitis iš Apreiškimo Zono 22, 13, apie kūniškąjį ir dwasinį troškimą. Didžiausia žmogaus kanczia yra troškulus, dėl kurio daug žmonių dykumoje žūsta. Klausykime Wießpaties žodžio: kas troškta, tas ateinie ir tegerie. Szitas troškulus mus nuramins ir išgelbės iš mūsų kanczių. Gerdami iš dwasinės Jėzaus uolos, nejausime mūsų kūniškųjų troškulių ir amžiais galėsime gerti gywašties wandens. Wėliau giedojo Klaipėdos „J. S.“ choras dwi giesmes: „Būk tau garbė“ ir „Gaišt diena gražioji.“ Mok. p. E. Purwinas, taip pat tarė žodį į susirinkusius, nurodymadmas į tikrąją žmogaus laimę, kuri wiena tegali duoti sielai ramybę. Iš Klaipėdos atwylęs sandorietis p. Tendys padėklamawo eileraštį: „Aš ieklau Tawė“. Pagiedojuš „J. S.“ Karklinintų š. chorui šwventė buvo baigta brolio Jurgaicziio malda ir paraginancziais žodžiais, uoliau susirūpinti sielos gywenimu. Po šwventės wiši swečiai ir užiaucziantieji įsėdė prie kawos ir tokii būdu jaučiai praleido dar porą walandų.

W. D.
Paupys. „J. S.“ moksleiwiių štyriaus nariai šio mėnesio 18 d. turėjo savo pirmą susirinkimą po wasaros atostogų. Susirinkimą atidarė pirmininkas p. Alkmys giesme „Sjirdimis susijiednotim“ ir psalmo žodžiais. Tuomet buvo paslatytas aplinkraštis, kuriame buvo raginama wisus „J. S.“ štyriaus narius nuvykti į Tauragės giesmių šwventę, kuri įwyks rugsėjo mėn. 18 d. Po to sekė teologijos studento Wėliaus paslata. Gerb. panešėjas waiždžiai papasalojo savo ispūdžius apie Sweicariją ir bendrai, kas žmogų werczia stoti studijuoti teologiją. Tuomet wald. narys Cineris prawedė konkurą, kuriame reikėjo surašyti wisus Senojo Testamento pranakus. Dar pasitarus iwairiais štyriaus reikalais, susirinkimas buvo baigtas pradėta giesme.

E. Gr.

Praneßame gerb. skaitytojams, kad selanczią sawaitę „Relias“ neįeis.

Užsakymus priima redakcija, kiekwiena pašto įstaiga ir laikininkai. Užsakant redakcijoj laikraščio kaina: metams 2 litai, 1/2 m. 1 litas ir ketwircziui m. 50 centų. Užsakant pašto įstaigoje, kaina 2 litai 30 ct., pusėi m. 1 lit. 30 ct. ir ketwircziui m. 80 ct. Leidžia Pietwiių Ewangelikų Susiwienijimo Bažnytinis Komitetas. Redaguoja Kun. P. Dagys. — Spaudė: „Lituania“, Klaipėda, Palangos gatwė 23-24. — Rankraščius ir užsakymus praßome siųsti šiuo adresu: Klaipėda „Lituania“, Dagui.